

บทลงโทษพระภิกษุ เสพเมถุน : กรณีพระสุทินต้นบัญญัติสิกขาปาราชิก
PUNISHMENT FOR MONKS FORNICATES: IN CASE OF PHRA SUTHIN AT THE
BEGINNING OF THE PARACHIK STATUTE

ถนอมศักดิ์ วังแสน *

Thanomsak Wangsaen

Corresponding Author E-mail: sb-1967@live.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทลงโทษของพระภิกษุที่ปาราชิกว่าด้วยต้นบัญญัติปฐมปาราชิกที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติสิกขาบทไว้ในพระปาติโมกข์ เพื่อทำความเข้าใจและแสวงหาบทลงโทษที่ควรลงโทษต่อพระภิกษุที่อาบัติปาราชิกตามสิกขาบท 1 ภิกษุใดเสพเมถุนทรงปรับอาบัติปาราชิกแก่พระภิกษุนั้นผู้ล่วงละเมิดต้องขาดจากความเป็นพระทันที เป็นอาบัติที่แก้ไขไม่ได้ (อาบัติที่เป็นปาราชิกประกอบด้วย (1) การเสพเมถุนทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน (2) การลักทรัพย์ (3) การฆ่ามนุษย์ และ (4) การอวดมนุสธรรม) การกระทำผิดในสี่เรื่องดังกล่าวเหมือนกับแก้วที่แตกแล้วไม่สามารถต่อได้อีก บทความนี้ผู้วิจัยนำเอาบัญญัติข้อที่ 1 การเสพเมถุนทั้งมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน เป็นประเด็นหลัก ซึ่งต้นบัญญัติพระวินัยมาจากที่พระสุทินได้เสพเมถุนกับอดีตภรรยา บทบัญญัตินี้เปรียบกับกฎหมายทางบ้านเมือง คือ โทษประหารชีวิต

คำสำคัญ: พระภิกษุ, ปาราชิก, ต้นบัญญัติปฐมปาราชิก

ABSTRACT

This article aims to study the punishment of monks at the parish saying that with the beginning of the first paradigm that the Lord Buddha had prescribed in the Patimokkha. In order to understand and seek the punishment that should be punished for the monk who has committed the paradigm in accordance with the precepts, chapter 1, any monk who uses Gemini has punished the monk who infringes it from being a monk immediately. It is an irreparable sin. (The parasitic offenses include (1) the use of both humans and beasts, (2) theft, (3) the killing of human beings, and (4) the showmanship.) Four of these offenses are like glass. Broken and unable to continue This article, the researcher adopted the first commandment, the use of Gemini, both humans and beasts. is the main point The beginning of the Vinaya law came from the fact that Phra Suthin had only consumed Gemini with his ex-wife. This provision is likened to civil law, which is the death penalty.

Keywords: monks, Parachik, the beginning of the first Parachik

* ธาตุสี่เซรามิค อำเภอแม่ทา จังหวัดลำพูน

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมการอยู่ร่วมกันเป็นจำนวนมาก จะต้องมีการกฎเกณฑ์หรือระเบียบและการปฏิบัติร่วมกันต้องเป็นที่ยอมรับกฎเกณฑ์หรือระเบียบนั้น ๆ ด้วย สังคมมนุษย์กับการปกครองมีมาช้านานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่ก็มีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์สังคมอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นการลักทรัพย์ การชิงทรัพย์ การปล้นฆ่าข่มขืน มีให้เห็นเป็นประจำ

ในสังคมสงฆ์ก็เช่นเดียวกัน กฎระเบียบที่ใช้ปฏิบัติเรียกว่า พระวินัย เนื่องจากว่า พระวินัยอาจจะแตกต่างจากกฎระเบียบของสังคมทั่วไปที่อาจจะมีการบัญญัติก่อนล่วงหน้าได้ ถ้าหากสังคมคิดว่า น่าจะเป็นข้อบัญญัติหรือกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมสังคม แต่พระวินัยพระพุทธองค์มิได้ทรงบัญญัติไว้ล่วงหน้าเป็นกฎสำเร็จรูปก่อนมีความเสียหายเกิดขึ้น ในหมู่พระสงฆ์ พระองค์จึงทรงบัญญัติสิกขาบท เพื่อให้มิให้ประพฤตินั้นขึ้นอีก (พระครูศรีโสธรธรรมารักษ์ นาทองไชย, 2561, น. 232)

สังคมปัจจุบันอบายมุขสิ่งยั่วยั่วล้นเป็นเหตุนำมาซึ่งการกระทำผิดเสมอ การปฏิบัติพรหมจรรย์ของพระสงฆ์ก็เช่นกันนับวันยิ่งทำได้ยาก ด้วยเหตุปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหลายที่เกี่ยวกับการหลีกเลี่ยง การใช้เทคโนโลยีในการสื่อสารประกอบกิจของสงฆ์เพื่อบรรยายธรรมะแก่ศรัทธาธรรมเช่นการใช้คอมพิวเตอร์สอนธรรมะแก่สาธุชน การใช้โทรศัพท์ติดต่อประสานงานอุปกรณ์เหล่านี้สามารถเชื่อมโยงเครือข่ายสิ่งลามกต่าง ๆ อย่างง่ายดาย บางครั้งไม่ได้ตั้งใจ ๆ ภาพลามกก็หลุดมาให้เราเห็น สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุทำให้ประพฤติดื้อต่อพระวินัยได้ หากผู้ปฏิบัติพรหมจรรย์ที่มีจิตฝึกลึกแล้วยอมข่มจิตได้ แต่หากจิตฝึกลึกมาไม่ดีพอยอมเป็นเหตุถึงปาราชิกเพราะการเสพเมถุนได้เช่นกัน เครื่องมือเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งล่อแหลมต่อการประพฤติพรหมจรรย์ทั้งสิ้น

ความหมายและที่มาของอาบัติปาราชิกสิกขาบท

ปฐมปาราชิก : ว่าด้วยการเสพเมถุน ภิกษุเสพเมถุนหมายความว่า มีเพศสัมพันธ์กับมาตุคามหรือผู้หญิงเป็นหลัก เมื่อต้องแล้วต้องขาดจากความเป็นภิกษุทันที อาบัติปาราชิกในพระวินัยปิฎกพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสถึงคำว่า เป็นปาราชิก ความว่า บุรุษผู้ถูกตัดศรีษะแล้ว ไม่อาจมีสรีระคัมภีร์นั้นเป็นอยู่ ชื่อแม้ฉนใด ภิกษุก็ฉนนั้นเหมือนกัน เสพเมถุนธรรมแล้วยอมไม่เป็นสมณะ ไม่เป็นเชื้อสายพระศากยบุตร เพราะเหตุนี้จึงตรัสว่า เป็นปาราชิก (ภุณณช รัตนชัย, 2565, น. 167) เป็นประเภทของโทษที่สูงที่สุดที่เกิดจากการล่วงละเมิดสิกขาบทครุกาบัติซึ่งเรียกว่า อาบัติปาราชิก คำศัพท์ของปาราชิกแปลว่ายังผู้ต้องพ่ายหมายถึง ผู้ต้องพ่ายแพ้ในตัวเองที่ไม่สามารถปฏิบัติในพระธรรมวินัยที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ทั้งสิ้น 4 สิกขาบท ได้แก่ (1) เสพเมถุน (2) ถู้อาหารที่เจ้าของไม่ได้ให้มาเป็นของตน (3) พรากรากายมนุษย์จากชีวิต และ (4) อวดอุตตริมนุสสธรรมที่ไม่มีในตน กล่าวปาราชิกสิกขาบท 1 ว่าด้วยการเสพเมถุนมีปฐมเหตุในการบัญญัติถึงสามครั้งโดยพระบัญญัติครั้งแรกเรียกว่า มูลบัญญัติหรือบัญญัติเดิม ส่วนการบัญญัติซ้ำสิกขาบทครั้งต่อๆ มาเรียกว่า อนุบัญญัติ ซึ่งรายละเอียดดังนี้ มูลบัญญัติ อนึ่ง ภิกษุใดเสพเมถุนเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้อนุบัญญัติ ก. อนึ่ง ภิกษุใดเสพเมถุนธรรมโดยที่สุตแม่ในสัตว์เดรัจฉานตัวเมียเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้อนุบัญญัติ ข. อนึ่ง ภิกษุใดถึงพร้อมด้วยสิกขาบทและอาชีพของภิกษุทั้งหลายแล้ว

ไม่บอกคืนสิกขาไม่ทำความเป็นผู้ทรพให้แจ้งเสพเมณธรรมโดยที่สุดแม้ในสัตว์เดรัจฉานตัวเมียเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้ (พิชกาล พันธุ์วัฒนา, 2540, น. 155)

สถานที่บัญญัติ : ภูฏาคารสาละ ปามหาวัน เขตกรุงเวสาลี แคว้นวัชชี

ต้นพระบัญญัติ : พระสุทินกลันทกบุตร เป็นที่มาของปาราชิกตัวอย่างเกิดขึ้นในครั้งพุทธกาล คือสุทินหลังจากอุปสมบทเป็นพระสุทินโดยที่มีการดาบิดาไม่เต็มใจให้บวชภายหลังจึงออกอุบายให้พระสุทินลาสิกขาด้วยวิธีการเอาทรัพย์สมบัติมาล่อก็ไม่เป็นผล ในที่สุดจึงออกอุบายว่าหากครอบครัวใดไม่มีบุตรสืบสกุลทรัพย์สมบัติต้องตกเป็นของแผ่นดินจึงบอกพระสุทินว่าไม่ลาสิกขาก็ไม่เป็นไรแต่ขอให้เจ้าช่วยผลิตทายาทไว้สืบสกุลให้ด้วย หากไม่ได้ทรัพย์สมบัติจักตกเป็นของแผ่นดิน พระสุทินตอบว่า “โยม เรื่องนี้อตมาพอจะทำได้” แล้วจับแขนอดีตภรรยาพาเข้าปามหาวัน เพราะยังมีได้บัญญัติสิกขาบท จึงเห็นว่าไม่มีโทษ ได้เสพเมณธรรมกับอดีตภรรยา ถึง ๓ ครั้ง นางตั้งครรภ์ได้สมใจบิดามารดา ต่อมาภิกษุทั้งหลายทราบเรื่องราวจึงนำความกราบทูลพระพุทธเจ้า พระองค์จึงทรงเรียกประชุมและไต่สวนแล้วจึงบัญญัติพระวินัยห้ามไม่ให้ภิกษุเสพเมณกับบุคคลอื่น กาลนี้พระสุทินไม่ต้องอาบัติปาราชิกเพราะเป็นต้นบัญญัติ

พระบัญญัติ: ก็ภิกษุใด เสพเมณธรรม ภิกษุนั้นเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้

อนุบัญญัติที่ 1 : ก็โดยสมัยนั้นแล ภิกษุหลายรูปเที่ยวจาริกตามเสนาสนะ เดินผ่านเข้าไปทางที่อยู่ของภิกษุเจ้าของถิ่น ถึงตัวเมียนั้นแลเห็นภิกษุเหล่านั้นกำลังเดินมาแต่ไกล ครั้นแล้วได้เข้าไปหาภิกษุเหล่านั้นยกสะเอวบ้าง โกงหางบ้าง แอนตะโพกบ้างเบี่ยงหน้าภิกษุเหล่านั้น ภิกษุเหล่านั้นสันนิษฐานว่าภิกษุเจ้าของถิ่นเสพเมณธรรมในถึงตัวเมียนั้นแน่ ครั้นแล้วจึงแอบที่กำลังแห่งหนึ่งเมื่อภิกษุเจ้าของถิ่นเที่ยวบิณฑบาตในพระนครเวสาลี กลับมาแล้ว ถึงตัวเมียนั้นได้เข้าไปหา ครั้นภิกษุเจ้าของถิ่นฉันบิณฑบาตนั้นส่วนหนึ่งแล้ว อีกส่วนหนึ่งก็ให้ลิงเมื่อมันกินอาหารส่วนนั้นแล้วได้แอนตะโพกให้ จึงภิกษุนั้นเสพเมณธรรมในมัน ภิกษุที่แอบอยู่จึงเอ่ยขึ้นว่าพระผู้มีพระภาคทรงบัญญัติสิกขาบทไว้แล้ว ทำไมถึงทำแบบนี้ ภิกษุนั้นสารภาพแล้วค่านว่าแต่พระบัญญัตินั้นเฉพาะหญิงมนุษย์ ไม่เกี่ยวกับสัตว์เดรัจฉานตัวเมีย ภิกษุเหล่านั้นได้ติเตียนภิกษุนั้นและได้กราบทูลเนื้อความนั้นแด่พระผู้มีพระภาค พระผู้มีพระภาคจึงทรงบัญญัติสิกขาบทเพิ่มเติม (อนุบัญญัติ1)ห้ามภิกษุเสพเมณแม้ในสัตว์เดรัจฉาน ภิกษุใดเสพเมณขาดจากความ เป็นภิกษุแม้ขออุปสมบทอีกก็อุปสมบทไม่ได้หาสังวาสมิได้ (วิ.มหา. ไทย.1/21/27,)

อนุบัญญัติที่ 2 : ภิกษุชาวเมืองวัชชี รูปหนึ่งปลอมตัวเป็นคฤหัสถ์ไปเสพเมณธรรมไม่ลาสิกขาก่อนเสพเมณธรรมทั้งที่ยังเป็นภิกษุ ภายหลังคิดได้ว่าการทำอย่างนี้เราจะไม่ต้องอาบัติ ต่อมาเกิดความกังวลใจว่าเราต้องอาบัติปาราชิกหรือไม่หนอ อยากจะขอบวชใหม่ จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่าเธอต้องอาบัติปาราชิก พระพุทธเจ้าไม่ทรงอนุญาต ในขณะเดียวกันพระองค์ทรงให้แนวทางแก้สงฆ์ไว้ด้วยว่า หากผู้ใดเป็นภิกษุลาสิกขาก่อนแล้ว จึงเสพเมณธรรม หากผู้นั้นมาขอบวช สงฆ์พึงให้บวชได้ แล้วก็ทรงบัญญัติเพิ่มเติมให้รัดกุมยิ่งขึ้นว่า อนึ่ง ภิกษุใด ถึงพร้อมด้วยสิกขาและสาขีของภิกษุทั้งหลาย ไม่บอกคืนสิกขาไม่เปิดเผยความท้อแท้ เสพเมณธรรมโดยที่สุดแม้กับสัตว์เดรัจฉานตัวเมีย ภิกษุนั้นเป็นปาราชิก หาสังวาสมิได้ (พระครูศิริโสธรคณารักษ์ นาทองไชย, 2561, น. 232)

เหตุที่ต้องปราชาชิกในสิกขาบท

1. ห้ามกับหญิง 3 จำพวก คือมนุษย์และอมมนุษย์ที่เป็นผู้หญิงแม้กระทั่งสัตว์เดรัจฉานตัวเมีย ปากไม่ว่าทางช่องอวัยวะสืบพันธุ์ ทางช่องทวารหนักหรือช่องใด ๆ ของหญิง ทั้งสามพวกนี้ที่ภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้แม้เพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ถือเป็นปราชาชิก

2. กับชาย 3 พวก คือสัตว์เดรัจฉานตัวผู้ มนุษย์ผู้ชาย อมนุษย์ผู้ชาย เช่นเทวดา ทางช่องปาก ทางทวารหนักหรือช่องใด ๆ ของชาย 3 พวกนี้ที่ภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้ แม้เพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้าคงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งถือเป็นปราชาชิก

3. ห้ามกับพวกบัณฑิตเทาะ (กะเทย) คนที่ไม่ปรากฏว่าเป็นเพศหญิง หรือเพศชาย ได้แก่ กะเทยโดยกำเนิด ชันทีหรือชายผู้ถูกตอน และพวกประพฤตินอกจารีตในทางเสพกามเป็นต้น ไม่ว่าจะเสพเมถุนธรรม ทางช่องปาก ทางทวารหนักหรือช่องใด ๆ ก็ตาม แม้พระภิกษุสามารถสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปได้แม้เพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ถือเป็นปราชาชิก

4. ห้ามกับพวกร่างเดียว 2 เพศจะเป็นมนุษย์หรืออมนุษย์ แม้จะสอดใส่อวัยวะช่องทางใดก็ตามเพียงเท่าเมล็ดงาเดียวแล้วมีความยินดีในการสอดเข้า คงอยู่ ถอนออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ถือเป็นปราชาชิก

5. ภิกษุถูกกลั่นแกล้งจากเพื่อนภิกษุด้วยกันโดยการพาหญิงมาให้แล้วกระทำการใด ๆ กับสามารถให้หญิงนั้นสอดใส่อวัยวะเพศ ของภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งเข้าไปในช่องใด ๆ แม้เพียงเมล็ดงาเดียว แล้วภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นมีความยินดีในการสอดเข้า ยินดีในการหยุดอยู่ภายในช่องนั้น ยินดีในการชักออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่งภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นต้องอาบัติปราชาชิก

6. แม้นภิกษุรูปหนึ่งถูกภิกษุอื่นที่ไม่เป็นมิตรกัน กลั่นแกล้งพาร่างมนุษย์หญิงที่หลับหรือที่เมาไม่รู้ตัว หรือที่เป็นบ้า หรือที่เผลอหมดสติ หรือที่ตายแล้ว แต่ยังไม่ถูกสัตว์กัดกิน ภิกษุรูปนั้นถูกกระทำการใด เป็นเหตุให้อวัยวะเพศสอดใส่เข้าไปในช่องปากช่องอวัยวะหญิง ช่องทวารหนัก หรือช่องใด ๆ ที่อวัยวะเพศของภิกษุสามารถสอดใส่เข้าไป แม้นได้เพียงเมล็ดงาเดียว ภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งมีความยินดีในการสอดเข้า ยินดีในการหยุดอยู่ภายในช่องนั้น ยินดีในการชักออกเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ภิกษุผู้ถูกกลั่นแกล้งนั้นต้องอาบัติปราชาชิก

ในสิกขาบทนี้ลักษณะที่ภิกษุได้รับการยกเว้นไม่ต้องอาบัติมี 5 ประการคือ(1) ภิกษุไม่รู้ตัวหรือถูกบังคับแต่ไม่ยินดี (2) ภิกษุบ้าเสียสติ (3) ภิกษุมึจิตฟุ้งซ่าน(4) ภิกษุมิทุกขเวทนาหนักกระสับกระส่ายไม่รู้สีกตัว และ (5) ภิกษุผู้เป็นต้นบัญญัติ เช่น พระสุทินน์ (พิชศาล พันธุ์วัฒนา, 2540) และอีกเรื่องที่ไม่มีเจตนาไม่เป็นอาบัติ คือ ภิกษุรูปหนึ่งจำวัดกลางวันอยู่ในป่าชาตียาวน เมืองภัททิยะ ขณะจำวัดหลับอยู่นั้นอวัยวะทุกส่วนของท่านถูกลมร่าเผยให้แข็งตัว หญิงคนหนึ่งมาพบเห็นเข้าจึงนั่งคร่อมองคชาตทำการจนพพอใจแล้วจากไป ภิกษุทั้งหลายเห็นองคชาตของภิกษุนั้นเปราะเปื้อน จึงนำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระผู้มีพระภาคให้ทรงทราบ พระองค์ตรัสว่าองคชาตแข็งตัวด้วยเหตุ 5 อย่าง คือ เกิดความกำ หนัด ปวด

อุจจาระ ปวดปัสสาวะ อุทกมลรา เพยพัดและถูกบึ้งชน แต่ตอคงชาตของภิกษุณั้มนั้มิได้แข็งตัวเพราะความกำหนัดเพราะเธอเป็นพระอรหันต์และเธอก็ไม่ต้องอาบัตติ

วิเคราะห์ประเด็นบทลงโทษภิกษุต้นบัญญัติแห่งปฐมปาราชิก

เป็นพุทธบัญญัติแรกเริ่มที่พระพุทธเจ้ากล่าวถึงพระภิกษุผู้เป็นอาทิกำมิกะผู้ประกอบกรรมในเบื้องต้น คือ ประพฤติสิ่งที่ไม่สมควรแก่บรรพชิตจนชาวโลกเขาติเตียนในปฐมปาราชิกทรงหมายเอาพระสุทินนกลั่นทกบุตรผู้เสพเมถุนธรรมกับภรรยาเก่าของตนเองจนเกิดความเดือดร้อนใจ พระพุทธเจ้าทรงทราบเรื่องจากสหายของพระสุทินน พระองค์จึงทรงรับสั่งให้ประชุมพระสงฆ์ ทรงบัญญัติสิกขาบทที่เรียกว่า ต้นบัญญัติในปฐมปาราชิก เหตุก่อนหน้านั้มนั้มิได้ทรงบัญญัติสิกขาบทใด ๆ ไว้เลยเนื่องจากยังไม่มีสาเหตุที่จะต้องทรงบัญญัติ

แสดงให้เห็นว่า เมื่อไม่มีสาเหตุความประพฤติที่เสื่อมเสียแก่หมู่สงฆ์หรือเป็นอันตรายต่อการประพฤติพรหมจรรย์ โดยเฉพาะที่เรียกว่า โลกวัชชะ นั้นก็คือ โทษทางโลก ให้เกิดความเสียหายที่มีอย่างชัดเจนแล้ว ก็ทรงไม่บัญญัติสิกขาบทไว้ก่อน เห็นได้จากกรณีพระสุทินน เป็นที่มาของปาราชิกตัวอย่างเกิดขึ้นในครั้งพุทธกาล เพราะยังมีได้บัญญัติสิกขาบทไว้ก่อน จึงเห็นว่าไม่มีโทษ ที่ได้เสพเมถุนธรรมกับอดีตภรรยา ถึง ๓ ครั้ง นางตั้งครรภ์ พระองค์จึงทรงเรียกประชุมและไต่สวนแล้วจึงบัญญัติพระวินัยห้ามไม่ให้ภิกษุเสพเมถุนกับบุคคลอื่น แต่กาลนี้พระสุทินนไม่ต้องอาบัติปาราชิกเพราะเป็นต้นบัญญัติ

สรุปประเด็น

ต้นบัญญัติในพระปาติโมกข์ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญควรแก่การศึกษาเรียนรู้เพื่อเป็นแบบอย่างแห่งการประพฤติปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง สิกขาบทเป็นตัวควบคุมการประพฤติปฏิบัติอยู่แล้ว เพราะในแต่ละสังคัมไม่ว่าจะเป็นสังคัมของภายนอกที่มีใช้สังคัมสงฆ์ก็ตาม จะต้องต้องมีกฎหมายหรือกฎระเบียบเป็นตัวควบคุมในทางกฎหมายนั้นแต่จะมีข้อแตกต่างจากการบัญญัติสิกขาบทของพระพุทธเจ้านั้นก็คือในการตรากฎหมายนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีเรื่องราวเกิดขึ้นก่อนกฎหมายก็สามารถตราขึ้นได้เพื่อควบคุมสังคัมโดยที่ไม่จำเป็นจะต้องมีสาเหตุแห่งการตรานั้นเลย ตรงกันข้ามในการบัญญัติสิกขาบทของพระพุทธเจ้า พระองค์จะต้องให้มีต้นเรื่องแห่งการประพฤติที่เสื่อมเสียก่อนแล้วจึงบัญญัติสิกขาบท ซึ่งมีทั้งข้อห้ามและข้ออนุญาตไปในตัว เรื่องของกามจะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องที่เลวทราม ไม่ใช่กิจของบรรพชิตหรือสมณะที่จะต้องเกี่ยวข้อง เรื่องกามจึงเป็นเรื่องใหญ่ที่พระพุทธเจ้าได้ยกเอามาเป็นปฐมบัญญัติแห่งการวางสิกขาบทซึ่งชี้ให้เห็นโทษแห่งการล่วงละเมิดได้อย่างชัดเจน

แหล่งอ้างอิง

- พระครูศิริโสธรธรรมาภรณ์ นาทองไชย. (2561). ต้นบัญญัติปฐมปาราชิก: มูลเหตุที่ทรงบัญญัติสิกขาบทประเภทครุกาบัติในพระปาติโมกข์. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี*, 9(2), 227-236.
- พิชศาล พันธุ์วัฒนา. (2540). บทลงโทษของพระภิกษุที่ปาราชิกสิกขาบท 1. *วารสารวิชาการแพรวากาฬสินธุ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์*, 3(2), 113-132.
- ภูณัช รัตนชัย. (2565). การละเมิดพุทธวินัยบัญญัติของพระภิกษุที่ส่งผลกระทบต่อพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505: ศึกษากรณีกระทำความผิดอาญา. *วารสารรามคำแหง ฉบับนิติศาสตร์*, 11(1), 163-179.